

Pavasarininkų susirinkimo dalyviai kartu su kunigu J. Deniusevičiumi. Ant vėliavos užrašas „Dievui ir Tėvynei“. Fotografas nežinomas. Nuotrauka iš Vido Bagdono archyvo

LUOKĖS VISUOMENINĖS ORGANIZACIJOS (1918–1940 M.)

REGINA STONKUTĖ-ŽUKIENĖ

Luokė tarpukario metais garsėjo savo visuomeniniu gyvenimu. Čia veikė daug įvairių organizacijų. Po Nepriklausomybės kovų, vykstant rinkimams į Seimą, Luokėje tarp savęs dėl rinkėjų balsų kovojo Lietuvos krikščionių demokratų ir Valstiečių liaudininkų partijos. Vyko karšti susirinkimai, vieny ir kitų partijų atstovai „lipdavo ant bačkos“ (susirinkimai vykdavo ir miestelio aikštėje) ir dažnai koneveikdavo vieni kitus. Mano tėvas priklausė liaudininkams ir, kaip pasakojo mama, buvo aktyvus mitingų dalyvis. Tuo laikotarpiu jis mokytojavo Biržuvėnų mokykloje. Po 1926 m. perversmo kažkas Biržuvėnų apylinkėse išmėtė komunistinius atsišaukimus. Policijai pranešė, kad tai buvęs aukštas vyras pilka kepure. Įtarė mano tėvą, kuris buvo karšto būdo ir neslėpdavo savo kairuoliškų pažiūrų. Jis buvo kilęs iš Telšių ir draugavo su socialdemokratiškai nusiteikusi gydytoju Jonu Mikulskiu, kuris jam darė įtaką. Nuovados viršininkas K. Atkočiūnas buvo geras mūsų šeimos pažįstamas. Jis atėjo pas mūsų mamą ir paprašė paskolinti tėvo kepurę, jam esą reikia kažkur važiuoti ir jis nenorįs dėvėti uniforminės kepurės. Tai buvo tik pretekstas. Tėvo kepurė buvo pilka.

– Policininkas yra policininkas, – pasakė mama.

Tėvą suėmė. Po kelių dienų paleido. Tėvo kaltės niekas neįrodė, tačiau tas įvykis nepraejo šiaip sau – tėvas Biržuvėnuose neteko mokytojo darbo. Dėl kairuoliškų pažiūrų jis nepatiko ir kunigams. Tik praėjus 14 metų po tų įvykių, tai yra 1940 metais, kai valdžią paėmė sovietai, buvo išsiaiškinta, kas tada išmėtė proklamacijas. Tai buvo Petraičių gyventojas komunistas Simanavičius. 1940 m. sovietai jį paskyrė Luokės valsčiaus vykdomojo komiteto pirmininku.

Vėliau, Smetonos laikais, Luokėje veikė Tautininkų partija, bet ji buvo negausi.

1922 m. į mamos krautuvę užėjo Juozas Stonkus ir iš kariuomenės po Nepriklausomybės kovų grįžęs Vladas Rupeikis. Bekalbėdami ir degdami jaunatvišku entuziazmu (tada mano mamai Celinai Juškevičiūtei buvo 17 metų, būsimam jos vyrui Juozui Stonkui – 20,

(Nukelta į 54 p.)

IŠKILŪS LUOKĖS KRAŠTO ŽMONĖS

(Atkelta iš 51 p.)

CK sekretorė. 1971–1976 m. – LKP Revizijos komisijos narė. 1972–1976 m. dirbo LSSR švietimo ministro pavaduotoja. 1976–1985 m. buvo LKP Vilniaus miesto komiteto II sekretorė. 1976–1986 m. – kandidatė į LKP CK narius, nuo 1986 m. – LKP CK narė, nuo 1980 m. – LSSR AT deputatė, 1985–1990 m. – LSSR AT Prezidiumo pirmininko pavaduotoja.

1971–1987 m. vadovavo Lietuvos kraštotyros draugijai. Dalyvavo nevyriausybinių organizacijų Lietuvos moterų draugija veikloje, 1992 m. tapo šios draugijos pirmininkės pavaduotoja.

KOCHAS EDVARDAS

Pedagogas, valstybės ir politikos veikėjas. Gimė 1947 m. spalio 6 d. Luokėje (Telšių r.). 1954–1965 m. mokėsi Luokės vidurinėje mokykloje, 1969–1975 m. studijavo Vilniaus pedagoginio instituto Fizikos ir matematikos fakultete. 1966–1977 m. mokytojavo Telšių, Šiaulių ir Tauragės rajonuose. 1977–1978 m. dirbo Tauragės rajono Švietimo skyriaus mokyklų inspektoriumi. 1978–1990 m. buvo Tauragės rajono Švietimo skyriaus vedėjas, nuo 1990 m. – Tauragės „Aušros“ vidurinės, nuo 2006 m. – Tauragės „Aušros“ pagrindinės mokyklos direktorius. 1990 m. tapo Lietuvos demokratinės darbo partijos, 2001 m. – Lietuvos socialdemokratų Tauragės rajono skyriaus nariu. 2000–2003 m. buvo Tauragės rajono savivaldybės tarybos ir valdybos narys (LDDP sąrašas), valdybos narys, Švietimo ir kultūros komiteto pirmininkas.

KOJELIS JUOZAS

Žurnalistas, pedagogas, visuomenininkas, rezistentas, knygų autorius. Gimė 1916 m. gruodžio 2 d. Viekšniuose (Luokės vlsč., Telšių apskr.), mirė 2010 m. lapkričio 11 d. Kaune. Parašė ir paskelbė nemažai vertingų publicistikos kūrinių.

Gimė ūkininkų šeimoje, kurioje augo aštuoni vaikai. Mokėsi Kražių „Žiburio“ gimnazijoje, nuo 1935 m. Vytauto Didžiojo universitete studijavo klasikinę filologiją, o paskutinį semestrą 1940 m. – Vilniaus universitete. Vokiečių okupacijos laikotarpiu ir sovietmečiu dalyvavo antinacinėje ir anti-

(Nukelta į 55 p.)

Luokės pavasarininkai prie Luokės klebonijos. Viduryje sėdi vargonininkas Juozas Bagdonas. Fotografas nežinomas. Nuotrauka iš Eglės Bytautaitės archyvo

Luokės pavasarininkų talka. Užrašas reverse: „Aikštelės taisimo atminčiai. Kun. J. Grabauskas. Oliai (uoliai) pavasarininkei Stepai Mikalauskaitei“ 1936 m. Fotografas nežinomas. Nuotrauka iš Evaldo Kazlausko rinkinio

(Atkelta iš 53 p.)

Vladui – apie 22 metus) jie nutarė, kad Luokėje reikia įkurti Šaulių sąjungos būrį. Nėdelsdami parašė raštą Telšių apskrities Šaulių sąjungos rinktinės vadui, prašydami leisti Luokėje įsteigti Šaulių sąjungos Telšių rinktinės skyrių. Gavus leidimą buvo sušauktas susirinkimas, kuriam pirmininkavo J. Stonkus. Buvo išrinkta valdyba ir įsteigtas Luokės šaulių būrys. Vadu išrinko Vladą Rupeikį. Vėliau jį šiose pareigose pakeitė valsčiaus raštininkas Pranas Vasiliauskas, o kai jis 1931 m. mirė, Luokės šaulių vadu tapo vargonininkas Antanas Vaičiulis. Jis subūrė dūdų orkestrą, kuriam instrumentus nu-

pirko už valsčiaus gyventojų paaukotas lėšas. Vaičiuliui išsikėlus gyventi į Mažeikius, šaulių būrio vadu tapo ūkininkas Kazys Gulgutas. Vėliau jį šiose pareigose pakeitė Justinas Petkevičius, o kai šis išvyko į Plungę, šaulių būrio vadu tapo nesenai į Luokę atsikėlęs gyventi paštininkas V. Peteraitis. Išvykus A. Vaičiuliui, dūdų orkestrui pradėjo vadovauti savamokslis šaulys Sasnauskas.

Šaulių būrys buvo gana gausus ir veiklus. Jis rengdavo vakarus, gegužines, arklų lenktynes, padėdavo policijai gaudyti vagis. Buvo įsteigta ir Šaulių savanorių gaisrininkų draugija. Šaulių sąjungos vėliavą išsiuvinėjo mūsų mama.

Susiorganizavo ir šaulių moterų būrys.

Pirma būrio vade buvo išrinkta mano mama Celina Stonkienė. Vėliau miestelio šaulėms vadovavo mokytoja Ona Mažetytė. 1938 m. jai išvykus iš Luokės, vėl kurį laiką šaulėms vadovavo mano mama. Iš jos šias pareigas perėmė Magdalena Gelgutienė. Mano mama visuomenės gyvenime dalyvaudavo labai aktyviai. Ji buvo baigusi tik pradžios mokyklą. Toliau mokėsi savarankiškai ir įvairiais būdais gilindavo žinias. Prenumeruodavo žurnalus ir laikraščius, skaitydavo knygas, lankydavo įvairius kursus. Ji mokėjo gerai austi. Iš audinių, kuriuos ji išausdavo, būdavo pasiūti rūbai visai mūsų šeimynai. Jos rankų darbo kilimai ir lovatiesės puošė visą mūsų butą. Mama gražiai siuvinėjo rankomis ir mašina. Ji garsėjo ir savo kepamais skaniais tortais bei šakočiais.

Luokės klebonas Jurgis Daniusevičius katalikės moteris paragino suburti Katalikių moterų draugijos skyrių. 1930 m. per Kalėdas, paskatinta klebono, mama parašė raštą Luokės policijos nuovados viršininkui, prašydama leisti sušaukti susirinkimą (tuo metu norint suorganizuoti visuomenės susirinkimą reikėdavo gauti policijos leidimą). Tas susirinkimas įvyko 1931 m. pradžioje. Tada buvo įsteigtas Katalikių moterų draugijos Luokės skyrius ir išrinkta jo valdyba. Pirmininke buvo išrinkta susirinkimo organizatorė – mano mama. Tėvas nelabai buvo patenkintas tokia aktyvia savo žmonos visuomenine veikla. Po kelių metų mano mamą šiose pareigose pakeitė Ona Vargalienė, o kai ji mirė nuo džiovos, katalikėms moterims miestelyje pradėjo vadovauti dvarininkė Ona Kirlienė.

Moterų draugija labai daug dėmesio skirdavo savo narių švietimui. Per susirinkimus būdavo skaitomos švietėjiškos paskaitos, užsiimama labdara. Rinkdavo aukas Luokės parapijos senelių prieglaudai, tuo tikslu organizuodavo įvairias loterijas-laimės šulinius. Prizus (pirštines, kojines, medžio dirbinius, antis, žąsis, viščiukus, o kartais net paršelius) aukodavo valsčiaus gyventojai. Per tas loterijas tuščių bilietų nebūdavo. Po didžiojo Luokės gaisro draugijos narės neturtingų padegėlių vaikams iš flanelės pasiuvo rūbelių (mergaitėms – suknelių, berniukams – marškinių), nupirko medpadžių (tokį apavą anuo metu nešiodavo dauguma Žemaitijos gyventojų). Pinigų batams neužteko. Kalėdų proga valsčiaus salėje vaikams buvo surengta eglutė ir išdalintos minėtos do-

Luokės pavasarininkų susirinkimo dalyviai prie Luokės klebonijos. Pirmoje eilėje sėdi kunigas Jurgis Danusevičius, Liulys, Baškus. Antroje eilėje prie vėliavos (kairėje pusėje) – Bagdonas. Trečioje eilėje prie vėliavos (kairėje pusėje) – Pranas Lukauskas. Kiti asmenys nėra identifikuoti. Fotografas nežinomas. Nuotrauka iš Eglės Bytautaitės archyvo

vanos. Buvau toje eglutėje ir mačiau, kaip vaikai džiaugėsi, tas dovanas gavę.

Moterų organizacijos iniciatyva miestelyje iškilmingai būdavo pažymimos Vėlinės. Gyventojai puošdavo savo artimųjų kapus, uždegdavo ant jų žvakutės. Per šventės kapinių koplyčioje (pastatyta 1819 m.) ar bažnyčioje už mirusiuosius būdavo aukojamos Šv. Mišios.

Šaulių būrio ir Katalikų moterų draugijos iniciatyva Luokės valsčiaus salėje buvo surengti kulinarijos kursai. Kartu su pavasarininkais būdavo rengiamos piligrimų kelionės į Žemaičių Kalvariją, išvykos į Šiluvą, vyskupo sutiktuvių, kai Telšių vyskupas atvykdavo vizituoti Luokės parapijos ir teikti Sutvirtinimo sakramentą. Prieš atlaidus šių visuomeninių organizacijų bendromis jėgomis būdavo papuošiama bažnyčia.

Valsčiuje buvo gausi ir jaunimo Pavasarininkų organizacija. Pavasarininkams vadovavo vikarai. Šiai organizacijai daugiausia priklausydavo kaimo jaunimas. Jo iniciatyva 1933 m. Luokės šventoriuje buvo pastatyta Švč. Mergelės Marijos statula. Ji tebostovi ir šiandien. Miestelyje, šalia klebonijos, buvo įrengta sporto aikštelė ir supynės. Pavasarininkai parapijos salėje rengdavo vakarus, pastatė „Genovaitę“ ir keletą kitų vaidinimų. Jie puošdavo bažnyčią, dalyvaudavo Eucharistijos kongresuose, giedodavo bažnyčios chore.

Vaikus stengdavosi įtraukti į Angelaičių draugiją. Veiklus buvo vikaras kun. Grabauskas. Jis organizavo sekmadienines vaikų Šv. Mišias, subūrė vaikų chorelį. Luokės mokykloje buvo surengtas koncertas, kurio metu šiam chorui dirigavo pats vikaras.

Ūkininkų vaikai dalyvaudavo ir jaunųjų ūkininkų veikloje. Jie augindavo naujų rūšių daržoves (tuo metu pomidorai Lietuvoje tik ką buvo pradėję skintis kelią į rinką), veislinius gyvulius, triušius, paukščius (kalakutus, pentardas ir kt.). Rengdavo jie savo išaugintos produkcijos parodėles.

Pagyvenę žmonės, dažniausiai viengungiai, priklausydavo tretininkams. Jie taip pat užsiimdavo labdara, lankydavo ligonius, kartu su pavasarininkais prieš atlaidus ir šventes pindavo ilgus ažuolo lapų vainikus bažnyčiai papuošti. Per Dievo Kūno šventę šventoriuje būdavo pastatomi altorėliai. Tretininkai tvarkydavo bažnytinius rūbus, palaikydavo švarą bažnyčioje.

1934 m. į Luokę atvykus mokytojui Julijui Miknevičiui, buvo įkurtas Jaunlietuvių organizacijos Luokės skyrius, tačiau jis nebuvo gausus. Vasario 16-osios proga mokytojas pasipuošdavo gražia žalia uniforma. Taip apsirengęs jis mums labai patikdavo.

XX a. 4 dešimtmečio pabaigoje Luokėje atsirado evangelistai. Jie kartais rinkdavosi Jutkės restorano galiniame kambaryje. Susėdę apie stalą giedodavo arba skaitydavo Šventą

(Nukelta į 56 p.)

IŠKILŪS LUOKĖS KRAŠTO ŽMONĖS

(Atkelta iš 53 p.)

bolševikinėje veikloje. 1941–1943 m. buvo Kretingos gimnazijos mokytojas, direktoriaus pavaduotojas. 1942 m. įsijungė į Lietuvos laisvės armijos gretas. 1943 m. kaip vienas iš antinacinio pasipriešinimo organizatorių buvo gestapo suimtas ir iki 1944 m. kalintas Klaipėdos, Ragainės ir Kauno kalėjimuose. 1944 m. pasitraukė į Vokietiją. 1945–1948 m. dėstė Miuncheno lietuvių gimnazijoje, kurį laiką jai vadovavo. 1949 m. persikėlė gyventi į JAV. Mokytojavo lituanistinėse mokyklose Čikagoje, Los Andžele. 1952 m. susituokė su Elena Trumpaite. 1956–1957 m. dirbo lietuvių kalbos inžinieriumi JAV kariuomenės kalbų mokykloje Monterėje (Kalifornija).

Lietuvoje ir JAV buvo aktyvus ateitininkų draugijų narys. Dalyvavo JAV lietuvių bendruomenės, Amerikos lietuvių tarybos, Lietuvių fronto bičiulių, Antinacinės rezistencijos lietuvių politinių kalinių sąjungos, JAV respublikonų partijų veikloje. 1981 m. buvo vienas iš Amerikos baltų laisvės lygos steigėjų.

Nuo 1935 m. bendradarbiavo spaudoje. 1953 m. kartu su Juozu Vitėnu suredagavo Amerikos lietuvių vardyną. 1970–1973 m. ir 1978–1980 m. buvo žurnalo „Į laisvę“ redaktorius. Dalyvavo žurnalo „Aidai“ ir „Lietuvių dienos“ redakciniuose kolektyvuose. Bendradarbiavo leidiniuose „Žemaičių žemė“, „Aidai“, „Draugas“. Išleido dvi publicistikos knygas – „Iš nakties į rytą“ (1996), „Tarp rūpesčių ir vilties“ (2001).

2002 m. apdovanotas Lietuvos didžiojo kunigaikščio Gedimino ordino Karininko kryžiumi.

2005 m. kartu su žmona Elena (1920–2007) grįžo gyventi į Lietuvą. Čia 2010 m. lapkričio 11 d. J. Kojelis ir mirė.

KUČIKIENĖ EGLĖ

Medikė, kraštotyrininkė. Gimė 1963 m. rugpjūčio 19 d. Šiauliuose. Nuo trejų metų gyveno Luokėje. 1966 m. baigė Luokės vidurinę mokyklą, vėliau studijavo Kauno medicinos institute, kur įsigijo gydytojos specialybę. 1989 m. baigusi studijas pradėjo dirbti Kretingoje, o nuo 1991 m. – regioninėje Telšių ligoninėje terapeute-reabilitologe. Kartu su mama Sofija Gedminiene yra

(Nukelta į 57 p.)

Luokės pavasarininkės. Pirmoje eilėje pirma iš kairės sėdi Jadvyga Stonienė. Fotografas nežinomas. Nuotrauka iš Danieliaus Stonio archyvo

(Atkelta iš 55 p.)

Raštą. Vaikams, taip pat ir kai kuriems suaugusiesiems, būdavo įdomu pasižiūrėti, ką tie „evangelistai“ veikia. Prikisę nosis prie lango (jis nebūdavo uždengtas) spoksodavome į vidų. Prie stalo sėdėdavo jų vadai – siuvėjas Sutkus, rusė Viera, Šimkus ir keletas kitų – gal kokie aštuoni žmonės. Vėliau paaiškėjo, kad tai buvo gudri masuotė, kuria bandyta nusiūti komunistinės kuopelės veiklą. 1940 m. A. Sutkus tapo Luokės valsčiaus partorgu.

1933 m. pasitarusios Luokės moterys nutarė įsteigti darželį. Kaip tik iš vienuolyno mokyklos grįžo p. Stefanija (atrodo toks buvo jos vardas), tad pakvietė ją vadovauti darželiui. Išnuomojo porą kambarių. Vaikų tėvai turėjo padaryti baldus: jei į darželį leido vieną vaiką – kėdutę, jei du ar daugiau – kėdutes ir staliuką. Susidarė apie 10–12 vaikų grupė. Darželyje būdavome nuo 9 iki 14 valandos. Vedėjai už darbą kažkiek tai mokėdavo. Papildomai tėvai, kurių vaikai lankė darželį, vedėjai paeiliui po savaitę duodavo pietus. Priešpiečius į darželį mes patys atsinešdavome: kas butelį pieno ar kakavos, o kas, pvz., aš, arbatos, nes pieno nemėgau. Darželyje žaisdavome, mokydavomės eilėraščių. Vedėja skaitydavo pasakas, išmokė mus iš atvirukų pasisiūti dėžutę-namelį ir kt. Neklaužadas pastatydavo į kampą. Darželis veikė tik kelis mėnesius. Nutraukus jo veiklą, panelė Stefanija vertėsi siuvėjos amatu – jo buvo išmokusi pas vienuoles. Gražiai siuvo. Po poros metų per pavasarininkų kongresą ji susipažino su Telšių katedros antruoju vargonininku Jonasku ir ištekėjo už jo. Apsigyveno Telšiuose. Kai aš mokiausi Telšiuose, ji man pasiuvo paltuką.

Kartą pas mokytoją O. Mažetytę į svečius atvažiavo iš Amerikos sugrįžusi jos pažįstama panelė Margarita. Ji buvo kuprota, tačiau išsilavinusi ir išradinga. Išsinuomojo daboklės sargo kambarėlį ir vėl suorganizavo darželį. Jį lankančių buvome penki. Čia mus mokė lipdyti, iš popieriaus pasidaryti žaislų ir kt. Taip čia mes leisdavome laiką iki pietų. Po kelių mėnesių Margarita išvažiavo. Būdama studentė ją sutikau universitete. Ji buvo Kauno universiteto darbuotojų profsąjungos sekretorė-mašinininkė, mokė dėstytojus anglų kalbos. Labai susidraugavo su poeto Kazio Binkio sūnumi. Ir mane su juo supažindino. Lankydavausi jos bute, kurį nuomojosi iš chirurgo Kuzmos našlės. Kartą, kai su universiteto delegacija važiavau į Vilnių, važiavo ir Margarita. Ji mane nusivedė pas ponį Binkienę į radiofoną, kuris tuo metu veikė Gedimino prospekte. 1949 m., būdama ketvirtame kurse, dalyvavau Margaritos laidotuvėse. Jos palaikai, pildant jos priešmirtinę valią, buvo sudeginti.

LAI DOTUVĖS, KALENDORINĖS, ŠEIMOS IR KITOS ŠVENTĖS LUOKĖJE

Regina STONKUTĖ-ŽUKIENĖ

LAI DOTUVĖS

Man iš vaikystės atmintin labai įstrigo laidotuvės. Išgirdę skambinant varpais, žinodavome, kad kas nors mirė. Mirusiuosius šarvodavo namuose ir prie jų kaimynai bei artimieji meldamiesi ir giedodami budėdavo dvi ar net tris dienas. Giedorius vaišindavo, tačiau degtinės neduodavo. Vėliau mirusiojo kūną veždavo į bažnyčią. Per miestelį susirinkusieji eidavo karstui iš paskos ir giedodavo. Bažnyčioje, priklausomai nuo mirusiojo buvusios socialinės padėties ir artimųjų noro, karstą pakeldavo ant papuošto katafalko ar ant paprastų, uždengtų narų. Kunigas aukodavo Šv. Mišias ir kalbėdavo „Libera [...]“. Išnešus karstą iš bažnyčios, dažniausiai jo dangtį nukeldavo ir prie atidaryto karsto artimieji nusifotografuodavo, dar kartą su mirusiuoju atsiveikindavo. Tada karstą nešdavo į kapines. Eidavo visa procesija, o kartais karstas būdavo tiesiog nuvežamas ar nunešamas į kapines. Ten kunigas pasimelsdavo, pašventindavo kapą ir mirusysis būdavo palaidojamas. Palydos dalyviai dažnai išsiskirstydavo dar net neužkasus karsto. Laidotuvių vainikus pindavo iš eglišakių ar ažuolo lapų, eglutėmis ir vainikais papuošdavo vežimą, kuriuo veždavo karstą su mirusiuoju. Po laidotuvių šermenų pietų neduodavo. Praėjus metams po žmogaus mirties būdavo surengiamos metinės, į kurias pakviesdavo svečių – taip būdavo užbaigiamas gedulo metas. Mama pasakojo, kad caro laikais pasitaikė atvejų, kai numirėlis per laidotuves atsibūdavo. Po tokių atsitikimų buvo įvesta tvarka, kad mirusįjį karste iš vakaro prieš jį palaidojant reikėdavo nuvežti į bažnyčią ir per naktį palikti varpinėje. Turtingesnieji parapijonys karstą su mirusiojo palaikais į bažnyčią ir tarpukaryje nuveždavo iš vakaro ir palikdavo per naktį, pakeltą ant katafalko. Taip buvo ir kai mirė mano močiutė.

Tais laikais labai dažnai mirdavo kūdikiai. Vaikų žemaičių šeimose gimdavo daug. Jų laidotuvės būdavo paprastos. Taip sakydavo: „Mirė vaikas, reiškia pas Dievą bus dar vienas angelėlis ir jo gedėti negalima, nes vaikas neturės ramybės“. Dažnai mirdavo ir jaunos gimdyvės, nes kvalifikuotos medicinos pagalbos kaime nebuvo. Į pasaulį ateinantį kūdikį kaime priimdavo bobutė.

VESTUVĖS

Vestuvės būdavo švenčiamos linksmai. Pirmiausia jaunosios namuose vykdavo mergvakaris, vėliau, po jungtinių bažnyčioje, – puota jaunosios namuose, kuri trukdavo dvi dienas. Jei jaunoji tekėdavo į jauniko namus, puota būdavo pratęsiama jauniko namuo-